

Ольга Лозовська – молода поетка, прозаїк. Народилася 11 травня 1992 року в місті Полтаві. 2009 року закінчила Полтавську ЗОШ № 38. Нині навчається на 2 курсі факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

Про себе каже: “Обожнюю синій колір – колір дружби, чорний – колір самотності, білий – колір свободи, червоний – колір пристрасті, оранжевий і жовтий теж ЛЮБЛЮ, бо це кольори веселощів і розкутості. Ну, і куди ж без зеленого – кольору природи. Люблю червоні та чорні троянди, срібло, сапфіри, бірюзу, улюблену музику, все готичне, книги Любка Дереша, вірші Міхаеля Драу, вірші Євгена Маланюка, готувати щось смачненьке, білих і чорних котів, свого собаку, усіх гризунів, усіх птахів з воронами включно, театр, балет (особливо чоловічий), солодке, солоне, кисле, свій старенький плеєр, українську мову й українську культуру, сушену рибу, морську капуста, шоколад, горіхи, життя, кохання, небо, землю, античність, флірти, вишиванки, робити приємні сюрпризи, бути беззахисною і водночас сильною, писати вірші...”.

БІЛИЙ НЕ ЗАВЖДИ ЩАСЛИВИЙ

Маленька повість

ПЕРЕДМОВА

У цьому творі не порушено гострих соціальних проблем на кшталт зникнення білого тигра чи забруднення морів. У ньому, мабуть, немає філософії. Але він про кохання. Тож якщо навіть стане “шухлядним”, я все одно його любитиму. Тут я намагалася показати, скільки всього жахливого може потягти за собою один необдуманий вчинок. Він один, а скалічених доль багато. І ще – наскільки щирим може бути кохання, коли кохаєш, незалежно від фізичного чи психічного стану свого обранця, змагаєшся, здається, із самою долею, за дорогу тобі людину. Треба обов’язково вірити, що вихід завжди є, – маємо лиш навчитися його віднаходити. І творчо вирішувати проблеми. Не опускати руки. Не втрачати ентузіазму.

Ця повість – щоденник одного студента-третьокурсника.

P.S: Мій студент трохи дивакуватий, злегка максималіст, до крику наївний, не все послідовно записує у свій щоденник, а іноді ліниться думати. Та це не робить його менш хорошою людиною.

ЯКЕ-ХОЧЕШ-ЧИСЛО. ДЕНЬ ПЕРШИЙ

Я сьогодні ледве спромігся відірватися від ліжка й утямити нарешті, що це саме той день, якого я так давно чекав. Початок

ПРАКТИКИ! Мої друзі дивуються, коли я з таким ентузіазмом розповідаю про психушку. І про діагнози. І про дванадцять видів шизофренії, що їх по кілька буває в кожного. І про маніакально-депресивний синдром, яким страждали Чикатило, Муханкін і ще парочка десятків з-глузду-звихнених-придурків, що в реальному житті були найсправжнішими “тварями дрожащими”, як ото в теорії Раскольнікова – Ніцше. А коли місяць був у повні, перетворювались на “право імущих”, за тою ж таки теорією. А ще мої друзі не розуміють половину моєї змішаної-з-діагнозами мови. Кажуть, не лайся по фені, мовляв. Та я не зважаю. Я “лаюся” і далі. Бо це моя майбутня робота. Ні, не лягтися звичайно, а лікувати душевно хворих і просто всяких там гавриків, що їх рідня здає “на топольки”, аби не заважали.

Отже, в мене сьогодні перший день практики. До неї ще годин шість, та я хвилююся, як першокурсник на екзамені. Треба ще раз перечитати всю літературу про “психів”. Може, що й пригодиться. Переглянувши деякі назви своїх супер-наукових книг, я не витримав своїх нервів (зауважте, не нерви не витримали, а я їх) і пожбурих усю ту макулатуру к бісу під ліжко. Там їй саме місце. У житті все трохи не так, як каже наша кураторка. Але я з нею не згоден. Раз люди написали, то значить, так воно і є. Проте читати все одно не хочеться...

Тож у залишок часу я застрелив пару фріців у контрі, з відчуттям воїна-визволителя сів у маршрутку й поїхав визволяти людство від “ізгоїв общества”.

У лікарні мене зустріли санітарка в коротенькому халатику й порваних колготках,

гострий запах хлорки, нужника і безвиході. У кабінеті головний лікар, П. П. П'яточкін (дивно, що не З. Фройд), увів мене в курс справи:

— У нас в подчінєнні десять палат і два карцери для особо буйних, столовка, курилка, ординаторська, процедурна і дві комірки. О восьмій, о шістнадцятій і о двадцятій у нас обходи, о дев'ятій, о п'ятнадцятій і о дев'ятнадцятій — трапези. — Причому слово “трапеза” він вимовляв, як погано навчений папуга. Але видно було, що це аристократичне слово тут, у середовищі психів, для нього має величезне значення...

Прогулюючись палатами і споглядаючи то “Наполеонів”, то “Маджахетів” (відійди-бо-всіх-постріляю-сука-невірна!), яким замість зброї правила утки, то самогубць, які перебувають тут недовго, ми з “главврачом” почали сперечатися, чи можливо вилікувати душевно хворого цілком і назавжди. Він мені — їх можна долікувати тільки до смерті або до стану овочу, каже. А я, молодий і поки що ентузіаст, доказую, що коли до кожного хворого знайти підхід, то можна повернути соціуму здорових його членів. Він розізлився і кричить — биймося об заклад: коливилікуєш на зовсім одного постійного хворого, станеш зразу доцентом, це я вже постараюсь! Добре, підхоплюю, давайте! Санітарка (та сама, що мене зустріла, тільки вже без колготок) розбила нам руки, і на тому ми попрощалися.

ДЕНЬ ДРУГИЙ. PER ASPERA AD ASTRA (КРИЗЬ ТЕРНИ ДО ЗІРОК, ХТО НЕ ЗНА)

Прокинувся я сьогодні від співу пташок і відчуття, що на мене дивляться великі очі. Я розплющив свої власні (точніше, ледве продер) і побачив, що на моєму підвіконні сидить велика зелена жаба. Це банькате земноводне спокійнісінько лупало (мені навіть здалося, що осмислено) на мене зеленими бульками.

Цікаво, що це значить? Мабуть, хороший знак. Кажуть, це ознака радісних звісток і великого кохання. Та де я його зустріну? Точно не там, куди я сьогодні піду...

Я вдягнув сорочку й костюм найбільш за спокійливих кольорів, натер до блиску свої чоботи і вирушив на місце своєї роботи протягом найближчих тридцять днів. П'яточкін зустрів мене підступною усмішкою і запропонував кави. Та я відмовився й попроставував прямісінько до своїх пацієнтів. Збираюся всіх їх оглянути, за можливістю, підтвердити чи спростувати діагнози Петра Петровича й

нарешті вибрати собі “піддослідного”, як висловився головлікар. Але я їх не хочу так називати. Це ж не миші і не щури, це люди. Хоч і потребують моєї допомоги. І хворими називати їх язик не повертається.

Отже, почав я, щоб не заплутатись, із першої палати. Не дивлячись на те, що койок у ній було шість, лежало там лише три бабці з деменсією (по-нашому, старечий маразм). Звідти я втік, не встигнувши достеменно їх вивчити, бо мені здалося, що з такою компанією я скоро повірю в зелені чоловічків під матрацом, шоколад із тарганами та скарабеями замість родзинок (які ще й розповзаються в тебе по обличчю) й у ще якісь старечі приколи, в які я вже побоювався вникати.

У другій палаті сидів хлопчина років п'ятнадцяти, сидів і боявся. Боявся, що його застрелить батько згвалтованої ним і ще чотирма покидьками дівчинки (бо трьох він уже застрелив, один утік за кордон). Він то сміявся без причини, то плакав, то його брала трясця. Я вирішив, що тут навряд чи допоможу, а як допоможу, то справді лише доведу дитину до стану овочу. Бо є те, що ДІЙСНО лікується, а є випадки (я про спадкові хвороби), коли можна тільки послабити симптоми... Взагалі, у таких закладах чоловіки з жінками не лежать в одному відділенні, але це ж хлопчина, тому зробили виключення. А так... Не буду. У третій, четвертій, п'ятій, шостій і сьомій палатах були наколоті добросердечними родичами до стану амеби люди і з десятків моїх ровесників, що не бажають жити і ладні повіситися на власних шнурках. Тому вони були всі в капцях. Але без гамівних сорочок. І всі слиняві. Ходили, як сновиди, туди-сюди палатою. Восьма й дев'ята зустріли мене пустою і спокоем. Мені б стільки пацієнтів, подумав я собі.

До палати номер десять я зайшов із відчуттям, що парі я програвав... Вікно тут було відчинене і без решіток. На підвіконні лежали крихти, і за ним зліталися голуби. Наразі їх було двоє. Знову знак, чи що? Це була найзатишніша палата — тут стояла шафа, повна книжок (але на них було багато пилюки, і я подумав, що тут, напевне, нікого нема), зручний диван замість койки і квіти на столі. Секундочку, а де ж хворий? Чи я сам уже сказився? І тут я помітив її... Вона напівлежала, згорнувшись калачиком, у кріслі за шафою і дивилася в одну точку. Я назвав її про себе “кицюня”, бо пухнаста й тихенька. Та її звали Лілеєва Зоряна Віталіївна (це я прочитав в історії хвороби).

– Зоряно! – покликав я. – Нема відповіді.
– Зоряно Віталіївно! Я тепер буду Вашим лікарем, я постараюсь Вам допомогти!

Вона повільно підвела на мене свої ясні очі, кольору морської хвилі. Я одразу забавив потонути в тих очах, віддати їм усю свою ніжність, все життя своє присвятити оцій нестримній смарагдовій воді... Чим би вона не хворіла, я її вилікую! Адже невже не заради цього я жив і вчився, пішов наперекір батькам (“...нікчема недолюбий, мати-перемати, сам психом станеш!”) і саме зараз прийшов сюди. Це доля. О, струнка лілеє, кохання моїх мрій!.. Не судить мене за різке рішення, я максималіст... Але мене вивів із забуття дикий, неймовірний, звірячий крик. Я жахнувся, побачивши, що то вона кричала, і не міг зрозуміти, чому вона це робить. Ідіот я, ідіот, не дочитав історію її хвороби! На крик прибігла санітарка, що грубо виштовхала мене з палати і зачинила двері за собою. Залишився підслуховувати.

– Дівчинко моя, це не він, це лише лікар. Ну, заспокойся, заспокойся, – вмовляла санітарка.

Я не витримав її плачу і пішов, куди очі дивляться. А вони “дивилися” прямо до кабінету Петра Петровича. Ну що, з’їв, каже. Не берешся нікого лікувати? Я думав сказати: ні, не берусь. Та згадав кицьчині очі (це я Зоряну так про себе назвав).

– Буду лікувати Зоряну!!! – аж сам злякався свого голосу. Він звучав, наче клятва. Звучав так, що всі психи на одну хвилику повернулися в реальність. Але та сама реальність змусила мене забрати свої манатки і звалити з цього місця, бо лікарня закривалася на вихідні, і я ризикував залишитися тут на правах хворого. А так я не зможу їй допомогти. Взнявши історію хвороби Зоряни та якусь писульку, що мені її вручив “гадський главврач”, як казала одна бабця з раніше оглянутих мною пацієнтів, я побрів додому. Вдома одразу ж завалився спати. Бо “не витримав лихої долі”, ліг на диван і “вмер”.

ДЕНЬ ТРЕТІЙ (ВИХІДНИЙ)

Сьогодні я не прокинувся, мене підкинуло. Підкинуло відчуття власної сили і впевненості, що я, як мінімум, маю сьогодні спланувати свої дії щодо спасіння своєї кицьки. В аркуші, що його мені накатав Петро Петрович, була записка приблизно такого змісту:

“Її діагноз нічого на каже про її теперішній стан. Вона пережила дуже страшне звалтування, чудом вижила. Жити не хотіла і зараз нормально не живе. Вона не сприймає чоловіків, навіть мене не підпускає до себе – кричить приблизно так, як ти мав можливість почути. Вона ні на що не реагує, нічого не любить, її родичі від неї відхрестилися. І я не знаю, як ти її вилікуєш... Але бажаю удачі.
P.S.: Я знаю, вона прекрасна.”

Ага, значить, якщо чоловіча стать її відлякує, то перетворимося на жіночу. Треба подзвонити Наталці, спитати, що вона може зробити в цьому випадку...

Наталка оглянула мене скептичним поглядом і сказала, що з мене вийде гарна дівчина. Я не буду тут виписувати всіх тонкощів мого перевтілення на кшталт видирання брів (треба ж реалістично! – казала Туся), фарбування повік, колготок, що залазили в найнедоречніше місце в найбільш непідходящий момент, спідниці, що сприяла протягам у всіх важливих напрямках, і силіконових накладок на грудну клітку, що притримувалися бюстгальтером, який без кінця розстібався. Довершили картину яскрава губна помада, перука і синій лак на нігтях.

Але результату, думаю, було таки досягнуто. Бо поки я йшов додому, до мене приставали якийсь грузин, два п’яних бізнесмени й один бомж. Коли врешті-решт я потрапив додому, то засів за комп (опрацьовував літературу, медичні довідники, побував на форумі лікарів) і, зробивши певні висновки, з чого ж починати мою роботу, схаменувся: давно вже був час спати.

Кицькою моя, зоре моя вечірняя, доле моя золотая... Я молю всі сили, що є у світі, щоб ми були разом! Я хочу, щоб було як у тій пісні: “Якщо ти підеш, я піду з тобою, якщо ти помреш, я помру з тобою, візьму твою руку і підемо геть”... На добраніч, кицькою. Я з тобою, хай що ти там відчуваєш...

ДЕНЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Я всю ніч погано спав. Я лежав і боявся. Як отой хлопець з другої палати. Боявся, що нічого не вийде. І ще відчував себе якимсь... Не тої орієнтації. Та заради неї я ладен на такі експерименти. Може, це банально. Чи пафосно. Але правда. Десь біля п’ятої ранку мене почало трясти і лихоманити, наче після двох пляшок дешевого портвейну. А потім близько сьомої все як рукою зняло. Я вже перенерву-

вав і був повністю спокійний. Встав і почав наводити марафет на кшталт учорашнього...

Головний лікар мене не впізнав і почав вульгарно чіплятися, мовляв, крихітко, у мене дуже м'яка кушетка. Але коли я заіржав, вибачте на слові, як кінь, він мене все-таки визнав студентом-третьокурсником. І здивувався – “це такі твої методи лікування – стати схожим на гоміка?!”

Але я не зважив на нього, так само не зваживши на всякі там фразочки молодшого персоналу в стилі їхнього начальника, і пішов прямо до її палати. З собою в мене був торт і виноградний нектар. Солоденьке, наскільки я знаю, сприяє розмові, особливо з дівчиною. Я тихенько, наче справжня панянка, постукав у двері, потім “несміливо” зайшов і застав її в тій самій позі, що й попереднього дня. Та це мене не зупинило. Кохання – річ дуже рішуча. А саме воно зараз мій сподвижник. Шпильки моїх підборів (як це я жодного разу на них не впав? Дивно...) цокали по кахлях. Білява перука трошки заважала. А так, у принципі, все було в нормі. І я почав:

– Зоряно Віталіївно, я Ваш новий лікар. Мене звати Віталіна (я ж усе-таки Веталь). У мене тут тортик і нектар, виноградний. Може, так би мовити, за знайомство? Влаштуємо дівішнік... – Мовчання. Я поклав торт на столик і відкрив коробку, щоб вона могла відчути запах. А тоді кажу, мовляв, зараз сходжу по склянки для соку, а Ви зачекайте трошки. Коли повернувся, вона блаженно вдихала запах бездоганного кондвиробу. І було таке враження, наче аромат наповнює її до країв і потихеньку повертає у свідомість. Я заляк у дверях, боячись поворухнутися. Вона була прекрасна і водночас втілювала собою печаль усього світу... Вона нахилилася до торта так, що на її маленькому носику залишився вершковий крем. Але вона цього не відчула. А відчула на собі мій погляд. Я обережно підійшов до столу, поставив склянки і поналивав туди напій. Зоряна мовчки споглядала за мною, будучи ще нахиленою до торта. Він був уже нарізаний (бо душевно хворим не можна показувати ножа – або злякаються, або оскаженіють).

– Беріть шматочок, Зоряно Віталіївно, частуйтеся, – говорю їй.

Вона підняла погляд на мене і повільно похитала головою. І вперше я почув її голос. Хоч це були всього кілька слів, мені здалося, що я потрапив у рай і це співають там пташки. Хочу чути цей голос вічно. Чути його кожен

день свого життя. І хочу померти під її спів... Хто прочитає мій оцей щоденник, подумає, з глузду з'їхав, соплі розмазує по папері... Та нехай. Вона сказала:

– Це мій улюблений торт...

І мене вдарило струмом. Я не зміг більше там знаходитися і кажу:

– Я Вам його весь залишу. А мені пора йти, бо головний лікар...

Я так і не доказав, що там головний лікар, бо втік, як щур з потопаючого корабля. А в кабінеті у П'яточкіна, поки відхекувався, пережив чергове здивування. Головлікар казав, що вже майже вірить, що я її вилікую. Бо вона не розмовляла всі три роки свого перебування тут...

Мати моя рідна! Кицюня до мене ні з ким не розмовляла... Я йшов додому на ватяних ногах. І спотикався на своїх височезних шпильках. Як же мені пощастило! Я ж випадково купив того торта. Що, знову знак?!

Година – і я вдома. Сьогодні раніше, ніж звичайно. Навіщо я втік з лікарні? Ідіот. Але вже нічого не вдієш... Буду готуватися до завтрашнього дня...

ДЕНЬ П'ЯТИЙ

Ви коли-небудь бачили мерехтливе зоряне небо в морозну ніч? Так, наче кожна зірочка тобі підморгує, вселяє надію і радість життя? Ти стоїш і дивишся, зачарований... І думаєш лише про неї... Думаєш, що твоя кицюня не бачить зараз цих зірок, бо лежить (чи то пак сидить) у палаті №10 лікарні для душевно хворих. І тобі зараз на все НАПЛЮВАТИ. На все, крім неї.

Я зараз картаю себе, що не можу до пацієнтки своєї ставитися з холодністю, як і повинен лікар. Але я ж лише нещасний студент... І мені страшно. Страшно, що я не витримаю. Чого? СТРАХУ СВОГО. Я його ненавиджу, але він є, і від нього нікуди не дінешся (бо якщо скажу, що не боюсь, мене самого треба буде госпіталізувати. Страх завжди Є В ЛЮДИНІ. Інше діло, як ти з ним борешся. І боїшся ти самого страху чи його причини). А чого ж я боюсь? Боюся, що не вилікую її. А також, що коли вилікую, вона піде і не повернеться. Страшно, що вона може більше не сказати ні слова.

Та голова боїться, а руки роблять (у моєму випадку голова боїться, а душа спонукає).

І все. Сьогодні “йду на Ви”... Та яке йду! Ледве теліпаюся після безсонної ночі, та ще й на підборах. Дівчатка! Ви робите подвиг, коли взуваєте такі речі! І коли вдягаєте спідниці (і все це для нас, хлопців!). Бо я в цім “облаченні” вже вмираю. Проте лікарі не здаються. І крапка.

Через сорок хвилин я був уже на місці. Стояв біля дверей її палати. Не наслідуювався зайти. Та потім рвучко відчинив двері й таки увійшов.

– Доброго Вам ранку, пані Зоряно! – привітався.

Вона сиділа незмінно, але від торта залишилися тільки крихти, які дивним чином перекочували на підвіконня, де ними зараз живилися голуби. І знову їх було ДВОЄ.

– Зоряно Віталіївно, якщо Ви вже розмовляєте зі мною, то давайте пограємо в гру: я вам буду показувати малюнки, а ви, якщо зможете, будете казати, з чим вони у вас асоціюються. – Вона ледь помітно кивнула головою. Я не показував всякі оті “психічні метелики” (плями чорнила), що їх використовують у таких випадках. Я просто роздрукував трохи казкових зображень на зразок крилатих коней, пегасів, принцес, русалок та ін. Першим показав пегаса. Вона довго мовчала, потім тихесенько, майже пошепки сказала:

– Він мені снівся...

– Дуже добре, – сказав я, зачекав п’ять секунд (щоб “переварила”) і показав русалку:

– Вона мертва... (Пауза.) Її образили злі люди...

Я не питав, мовляв, чому Ви так вважаєте? Я просто показував малюнки далі, з інтервалом у 5–10 секунд. І все йшло добре (коли я показав зображення гітари, вона навіть поворухнулася), поки діло не дійшло до картинки із зображенням хлопця-ангела. Вона спочатку довго дивилася на нього, потім заплющила очі, затулила вуха долонями, почала кричати, битися в істериці. Вона кричала лише одне: не треба, не треба, не треба... І як на зло, ніде не було нікого, хто б зміг мені допомогти. Я не знав, що робити. Не колоти ж їй заспокійливе! І я прийняв рішення: я підійшов до неї збоку, обхватив своїми руками і притис до себе зі словами:

– Тут тебе ніхто не скривдить, не скривдить ніхто...

Зоряна ще трохи попрочалася, а потім заспокоїлася. Я чув, як несамовито б’ється її серце. Як у спійманої птахи. Грозить вирватися на волю. Її довге кольору бронзи волос-

ся пахло волошковим полем. І морем. І ніжністю. Я спіймав себе на тому, що вона вже не пручається, що можна відпускати, а я стою і блаженно вдихаю запах її волосся. А голова Зоряни була в мене на грудях (вірніше, на силіконових накладках, що мені їх дали під час мого “перевтілення”). Я повільно відпустив її і посадив у крісло.

– Може, досить на сьогодні, Зоряно Віталіївно? – Мовчить.

– Ну добре, я тоді піду.

Я повернувся і пішов до дверей. Зайду зараз до “главврача”, спитаю, чи є в неї якісь родичі. Поїду до них, може, щось дізнаюся.

П’ятючкін мовчки (з виглядом “роби що хочеш”) віддав мені секретну інформацію із сейфу. Але попередив, що зі мною не розмовлятимуть.

Сьогодні я піду додому пішки. Треба багато про що подумати. А в транспорті це не виходить... Із задумливості мене витягли фразочки якихось гопників. Чорт, Я ЗАБУВ ПЕРЕОДЯГНУТИСЯ! Ну все, капець мені.

– Дамочка, может пакувиркаємся? У меня дома мягенький матрас! – вигукнув один із величезної шари.

– Ану вали звідси, вилупку, поки я тебе не віддухопелив по повній! – я трошки переборщив з чоловічим тембром у голосі.

– Пацани, ета же педік! Мачі его!

Мене спіймали. Майже одразу дали по голові так, що я вже не зміг відбиватися. Я ж один був, а їх ціла купа! Метелики. Різнокольорові плями. Солоні в роті. Перуку зідрали..... Відчуття падіння.....

ДЕНЬ... ЯКИЙСЬ

Я отямився в лікарні. На голові бинт. На руці – перелом. Під оком – синець. Важко дихати...

– Синочку, рідненький, нарешті ти отямився! Я вже думала, що не дочекаюся... – це був мамин голос. Я повернув голову. Вона сиділа поруч, і на її очі наvertsалися сльози.

– Не плач, мамо. Я лише не в той час, не в тому місці і не в тій одежі йшов додому... – мій голос звучав, як з унітазу. – А скільки я тут уже лежу?

– Три дні...

О ні, як же там Зоряна без мене? Мати моя рідна, як добре, що сумку мою гопота не забрала (он вона лежить у тумбочці)... Там же її адреса.

– Скільки мені ще лежати тут? У мене практика, я не можу її завалити! – щосили (це мені так здавалося) репетував я.

– Ну хоча б днів три, синку. Поки ти не зможеш нормально ходити.

Я що, не можу нормально ходити??? Я спробував підвестися. І в мене так закрутилася голова, що я впав на ліжко.

Провалля.... Сон.... Пташки співають.... Комарик у вені.....

ДЕНЬ 11-й (ЯК ПОТІМ ВИЯВИЛОСЯ)

Я не пам'ятаю, що було в минулі дні. Мені, звісно, розказали, що я то спав, бурмочучи щось на кшталт “зоре, зоре, кицюню...” (останнє слово переходило у виття і задишку, мені кололи заспокійливе), то поривався втекти рятувати якусь “її”. І що лікар помилився, коли сказав, що я маю тут пролежати днів зо три. Бо треба лежати три тижні. Та один із них минув, а я почуваю себе якось до крику спокійно. Мама щодня приносила мені “тормозки”, хоч тут і годували. І щоразу бідкалася, нібито я схуд і змарнів. І кожного-таки дня допитувалася лікаря, чи я житиму (ну, що за халепа, рана ж не смертельна!). А Я НЕ ЗБИРАЮСЯ ПОМИРАТИ. Я буду жити хоч би для того, щоб її вилікувати. І все. І вистачить на перший час.

У палаті в мене був лише один сусід. Він лежав із виглядом шакала й хижо пропалював стелю поглядом. Так, наче це його найлютіший ворог. У нього також був струс мозку. Але він, на відміну від мене, лежав спокійний, як двері (цікаво, чому так кажуть? Мабуть, особливості слов'янського світосприймання).

Одного разу він мене спитав, за що мене так відгамселили. Краще б не питав. А може... Хтозна. Я сказав, що за поправку мого зовнішнього вигляду взялася місцева “братва”. Ну, їм же не розкажеш, що ти таким чином намагаєшся вилікувати дівчину, яка вже третій рік у психлікарні. Після слів “дівчина” і “психлікарня” цей тип помітно пожвавів. І розколовся. Краще б він цього не робив. Ось приблизно те, що він мені розказав:

– Я був добрим сусідом сім'ї Лілеєвих. Завжди допомагав старим, бо в них була тільки донька. Поки вона була маленька, я на неї якось не звертав уваги. Та ось їй вже чотирнадцять, її перса, ще не обтяжені бюстгальтером, почали потихеньку наливатися, стегна – розширюватися, а погляд і хода ставали плавними і розкутими. Та я не зміг тоді

далі спостерігати – попав під весняний призов. Два роки без жіночої уваги. Два тяжких роки. І тут вона перша, кого я зустрічаю після “дембеля”. Вона була вже повністю сформована. І я забажав її, як звір...

Я ледве міг влестися на ліжку. Він не знав, що зараз оповідає історію, яка МЕНІ болить. Нема нічого гіршого і водночас нічого кращого, коли кохання тобі болить. Бо тоді ти знаєш, що воно вічне. Звісно, якщо ти сильний і перешкоди роблять тебе не слабшим, а, навпаки, ще сильнішим. Бо якщо в тобі немає сили терпіти, тебе затягує найпрекрасніша безодня, тебе чекає найсолідша смерть... І ВИ ХОЧЕТЕ ЦЬОГО РАЗОМ. Щоб не терпіти. Та я терпітиму. Бо вірю, що моє кохання настільки сильне, щоб їй перестало боліти. Щоб вона не відчувала себе недостойною... І вірю, що ми будемо щасливі.

– ...Я не чекав ні дня. Я запросив її до себе, начебто щоб переглянути мій дембельський альбом. Її батьки саме того дня поїхали в місто продавати кабанчика. Так що я був спокійний. О, я її виграв, взяв, об'їздив – називай, як хочеш – разів двадцять. І на останок заставив з десяток раз взяти ротом. Вона була прив'язаною до залізного ліжка, потім, коли вже не могла чинити супротив, лежала на підлозі. І де в мене взялося стільки енергії? Я майже нічого не говорив їй. А Зорька після перших трьох годин вже не могла говорити, просити про пощаду. Вона була майже мертва, коли її знайшли батьки на власному подвір'ї. Потім я поїхав служити далі – по контракту. А її запроторили в психушку. Чув, Зорька не сказала після того ні слова.

По-моєму, мене вбили. І як він про це розказував! Наче буденно сховався пивка попиту з “друзями”!.. Відчуття, мов не її, а мене “виграли”. Я майже відчував її біль. Зоренько моя вечірняя, дівчинко моя, кицюню... О господи, що ж тобі довелося пережити! Спочатку мені хотілося його задушити. А потім я зрозумів, що його вже не змінити. Але можна змінити її. Бо марно мені стрельнуло ні з того ні з сього піти на навчання до медакадемії... І мені тут подобається. Я це люблю. Я вже не думаю, що “сусід” продовжуватиме, та я почув іще таке:

– І знаєш, Зорькин батько проломив мені череп. І я оце лежу тут і розумію, що якщо побачу її ще раз, то зроблю це знову. Я візьму її!

– Я тебе вб'ю, якщо ти це зробиш, – прошипів я. – Я – лікар і вилікую її. А тебе, навіть якщо сяду в тюрму, приріжу.

Він дивився на мене так, наче дуже злякався. Мабуть, у моїх очах була така лють, що й цьому ідіотові стало ясно, як я настроєний.

– Добре, вмовив. Як тільки виписуюсь, одразу їду на Камчатку служити. Краще там буду. Я жити хочу.

– І правильно, бо як нагадаєш про себе, я тебе і там знайду! – Я відвернувся до стіни, і в такій позі він мене бачив до кінця мого перебування в лікарні. Не пам'ятаю, коли його виписали, але мені стало легше долежувати свій один день до кінця “строку”.

ДЕНЬ 12-й

ВИПИСАЛИ!!! Нарешті я зможу вирватися з цього полону крапельниць, шприців, хлорки і звірячого погляду сусіда (хоч його й виписали, – погляд ввижався мені). Виходжу на вулицю, а там пташки співають, весна пахне в самому своєму розквіті, небо безкрає і безхмарне. Голова трошки паморочиться. Чи то від щастя, чи то від недавньої травми... Зоренько моя, я лину до те... ЛЯП. Долинувся. Хряснувся прямо в калюжу... Добре, що не обличчям. Ну, нічого. Ну, впав, і що далі? Встав і пішов! І по хрену індикам дощ (знову ж таки національні особливості. Дощу немає).

Сходив додому, скупався, перевдягнувся і ввесь такий (вже така, бо знову в личині дівчини) чистенький-гарненький прийшов у лікарню. П'ятючкін, як завжди, був у курсі всього, тож мені не довелося нічого пояснювати – лише одяг білий халат і попростував до свого кохання в палату. Невже кохання така безумна річ, що йому місце тільки в палаті психлікарні? Ой, не знаю. Із роздумів мене вирвала її одна-єдина фраза:

– Де ти була?

І тут я зрозумів, яку фігню зморозив. Я ж не підготував нічого для зустрічі з нею! Так хотів побачити Зоряну, що забув узяти свої причандалля. А вона мовчки омивала мене хвилями моря своїх очей... По її обличчю бігали сонячні зайчики, і мені хотілося ловити їх губами. Я так і не відповів їй. І вона мовчала. Нарешті я спромігся заговорити:

– Сьогодні ми поговоримо без усіляких там “бамажок”. Давайте я просто розкажу Вам яку-небудь історію. – Мовчить. – Ну, то добре. Я Вам розповім про дівчину-ангела. Вона була найпрекраснішою з усіх земних створінь. Але ніхто цього не помічав, бо її

крила були сховані під одягом, і здавалося, що то горб. А вона просто творила добро, допомагала людям. Проте була самотня – усіх відлякував отой “горб”. Та якось до неї підійшов горбатий юнак і попросив, щоб вона допомогла йому позбутися крил, бо він один такий особливий і тим самим нещасний. І тут його крила прорвали одіж від пориву хвилювання... А вона у відповідь мовчки розправила свої... Відтепер по землі блукають два ангели, що знайшли одне одного. І вони щасливі, бо разом допомагають людям. А люди дивуються, як їм ті крила не заважають кохати...

Щойно договорив, як задзвонив мій телефон. Чорт, не знаю, де він... Десь тут був... Поки я намагався зрозуміти, звідки ж лунає Плач Єремії, “Лиш вона”, із Зоряною почало коїтися щось дивне: підспівувала й робила руками рухи, наче тримала гітару... Але погляд при цьому залишався відсутнім. Я вже й забув, що треба відповідати на дзвінок. Я був зачарований... Бо ніщо не могло зробити з нею чогось такого, як я оце бачив. Прекрасна німфа грала колись на гітарі! Чи то просто випадково? Усе вирішено. Я завтра поїду до батьків Зоряни й дізнаюся все про неї. А тим часом музика стихла, і Зоря повернулася до попереднього стану.

– Ну що ж, на сьогодні досить. Бачу, Ви втомилися, Зоряно Віталіївно. І я теж. До зустрічі. Пішов додому, ледь плентаючись. Усе-таки травма давала про себе знати. Прийшов і ліг спати. А снилася мені киця.

ДЕНЬ 13-й

Мене розбудив будильник. На тумбочці вже лежали квитки на електричку, виписка з медичної карти моєї киці та гроші. Сьогодні я навідаюся до її батьків. Поїду, так би мовити, ознайомлюватися з умовами її проживання до появи в лікарні. Це версія для головлікаря. А насправді... Хто його знає? Спочатку просто поговорю з її мамою.

Поки я десь біля години хилитався в електриці, а потім ще 20 хвилин шукав її хату, про що я тільки не передумав. Навіть до мрій, як я цілую свою зореньку вечірню, дійшло. Та подзвонивши у двері (точніше, посмикавши за мотузочку, щоб усередині залунав дзвоник, який перед цим носила на шиї якась Манька чи Белка), я заспокоївся й набув абсолютно лікарського вигляду. Добре, що я здогадався вдягнути свою одягу, а не “наряд фрика”, як моє маскування обізвали добрі друзі-студенти. Мені відчинила жінка років п'ятдесяти,

але точна копія Зореньки в її п'ятдесят. Я заговорив:

– Августино Сергіївно?

– Так, а з якого Ви до мене питання?

– Я новий лікар Вашої доньки і хотів би дізнатися якомога більше про її минуле життя.

Вона спочатку зміряла мене поглядом, а потім зчинила крик:

– Якого біса Ви лізете в наше життя? Ми так багато часу витратили, щоб забути цю страшну історію і викреслити Зорьку, цю шалаву малу, з нашого життя! І тут Ви, нахабно вриваєтеся і вимагаєте неможливого! Я Вам нічого не скажу, як би Ви... та що я цяцькаюсь... ти мене не просив, іродова душа! Геть звідси! Їй уже ніщо не допоможе!

І вона швидким кроком пішла до хати. І тут я вдався до крайніх дій. Я закричав:

– У неї прогрес! ЗОРЯНА ГОВОРИЛА ЗІ МНОЮ! Вона перестала дивитися в одну точку! Є надія її вилікувати!

Жінка дуже повільно обернулася і підійшла до мене. А я продовжував:

– І вона не шалава, ні. Я випадково зустрівся з її гвалтівником. Він мені все розповів. Зоренька ні в чому не винна. Це все той імбецил.

Брови Августини Сергіївни спочатку поповзли догори, потім вона промовила:

– От проклятий піхотинець, все на мою дівчинку звернув. Іще й розказав так, наче вона сама йому, іродові, на шию вішалась. – Довга пауза. Її тонкі губи дрижали, ніби намагаючись спинити ту правду, яку вона зараз скаже. – Було в неї одне захоплення. Співала вона в місцевому рок-гурті. І на гітарі грала. Казала – це моє життя. Рок їй подавайте, а не до корови о п'ятій ранку! – Пауза. – Тільки от з хлопцями з гурту не зможеш поговорити – вони п'ють по чорному після втрати солістки. – Вона сплюнула. – Їх у місто хотіли забрати, на забезпечення молодіжного клубу, та, бач, не судилося...

– А де їх все-таки можна знайти?

– Там, біля генделика, вони там завжди. Звати Петро, Михайло, Вітя й Іван. Як вилікуєш мою дівчинку, привези, я хоч на неї подивлюся...

– Вона така ж гарна, як і Ви, запевняю. Що ж, до побачення!

– Давай, котись звідси, а то в мене корова недоєна.

Компанія п'яниць і справді сиділа поблизу місцевого генделика.

Господи, скільки ж пакості може натворити лише одна миршава напівлюдина! Той

дебіл-“піхотинець” споганив стільки людських доль своїм єдиним звірчачим учинком...

Підійшовши, я запитав спочатку про погоду, потім про роботу, а далі вже перейшов (після того, як купив пляшку “пального”) до самої суті справи. На моє запитання про Зоряну вони зразу протверезіли, злякано переглянулися й мовчки видали мені ключ від, як я потім дізнався, репетиційної кімнати. Вона була в сільському клубі. І, думаю, до мене сюди (і в кімнату, і в клуб) років два-три не заходили, судячи з пилюки кругом.

Це було справжнє рок-святинище. Культове місце для тих, хто його облаштував. Плакати найвідоміших рок-зірок, вирізки з газет, цепі, напульсники, три гітари (бас, ритм і соло), барабанна установка, палички, навіть синтезатор. Чиясь “косуха” (тобто шкірянка з шипами) висіла на спинці стільця. У слоїку на підвіконні – недопита вода, поруч засохла квітка, яка чомусь ось недавно дала паросток (що, знову знак?!). Усе так, наче музиканти вийшли на кілька годин. Але все під сантиметровим шаром пилу. В кутку я запримітив старенький касетний магнітофон. Він стояв на паузі. Я натиснув кнопку. І поплився з поганеньких динаміків ...голос моєї Зорі, моєї печальної музи, кохання моїх мрій! Я стояв у заціпенінні весь час, поки лунала музика... І мені прийшло одкровення, як же її вилікувати!!! Я бігом схопив касету, її гітару (підписано – “З. Л.”), “косуху”, пару напульсників, що валялися тут-таки, і помчав – ледь спромігшись вилити воду зі слоїка в ринку з квіткою, замкнути двері й дорогою кинути ключ п'яничкам – на автобус, що якраз ішов до міста.

Уже в салоні, біля пічки, в несамовитій жарючій, зрозумів, що охолодитися мені тепер допоможе лише снігова лавина (у прямому й переносному значенні слова). Біля дверей лікарні мене спіткала невдача. Зопалу я забув, що сьогодні санітарний день і все закрито... Ну нічого, завтра я зроблю свою справу. Не пам'ятаю, як дістався додому, знаю лише, що голова моя торкнулася подушки з почуттям майже виконаної обіцянки. Ангеле мій, я скоро тебе врятую...

ДЕНЬ 14-й

...Зранку отямився біля лікарні в уже звичному “камуфляжі” – жіночому одязі й на шпильках. Ще й із касетним магнітофоном у руці. “Главврач”, побачивши мене з пакетом шмоток, вирішив, що я переселяюсь до неї в

палату. А я кажу, що це Зоряна переселиться скоро до мене додому! Я прошмигнув повз знетямленого П'яточкина прямисінько до її палати.

Зоренька аж ніяк не очікувала такого повороту подій. Бо я спочатку виставив на столик магнітофон, вставив у нього касету, потім виклав на крісло "косуху", напульсники, розчохла гітару. Врубив звук – і полилась пісня:

*Ти просто не знаєш, як він тебе кохає,
Ти просто не чуєш, що він тобі співає,
Ти просто не хочеш його цілувати,
Ти просто не будеш його так кохати...*

Зоря звела на мене очі. Не спускаючи погляду, вона спочатку повільно встала, доторкнулася до "косухи", магнітофона, взяла напульсник. А потім гітару. Моя муза гладила гітару, як найдорожче й найближче створіння. І зрештою приголомшила мене своїми словами:

– Я знаю, ти не дівчина. Ти хлопець. Але я тебе не боюся. Бо побачила в тебе всередині... Душу... Ти не просто якийсь там. Ти щиро хотів мене врятувати. Але мені довелося важко працювати над собою. Я ночами не спала. Намагалася впевнити себе, що більше мене ніхто не скривдить. Не скривдить же, правда?..

І її морської хвилі очі, мокрі від сліз, проникали в мене так пильно, що я забув, як мене звати. Я не знаю, як зміг їй щось сказати, але це звучало приблизно так:

– Я закохався в тебе, Зоре моя вечірняя... Побачив й одразу збагнув, що світ мені без тебе немилый. Так, банально. Так, навіть трошечки попсово. Але, Зоренько, зрозумій мене, я втюрився, як останній дурник. І не переживу, просто не переживу, якщо ти мене відштовхнеш... І ні, ні, ні, ніхто тебе більше й пальцем не зачепить!

З останньою надією замовк. А Зоряна, до якої повернулася вся осмисленість, майже не вагаючись, відповіла:

– Так. Але я не хочу тут більше залишатися. Я дуже багато часу не була на свіжому

повітрі. Хочу навідатися на старі місця збору неформального населення. І я хочу назад свою гітару. Вибач, що я різко говорю з тобою, але я розучилася за останній час це робити, то як уже виходить. І... Так, я теж у тебе закохалася, але не отак зразу. Я... Я боюся. Я боюся знову пережити щось страшне...

Тут вона швиденько вбглася в мої обійми, наче я був щитом від усіх напастей. Але я знав, що і сам грішний. Притиснув її до себе й не знав, про що далі мріяти...

– Ми зараз же виписуємо тебе звідси. Поїдемо в село, на природу. Я тебе познайомлю зі своєю мамою. Ми відновимо твоє навчання в універсі. Зоренько, я зроблю все для того, щоб тобі було якомога краще.

Її очі світилися довірою, і я не розумів, за що мені таке щастя, за які такі заслуги мені рай на землі? Ми перевдяглися (я в туалеті, щоб її не бентежити, а вона в себе в палаті. І як у мене вистачило розуму взяти переодягачку? Дивовижно!), вона накинула "косуху", натягнула напульсник, а я почепив на спину її гітару. Лікарня була приголомшена і зворушена. П'яточкин сказав, що я можу вже розраховувати на доцентське звання й найпрестижнішу роботу в приватному відділі його лікарні (ого, в нього і таке є!?). Але мені було все одно. Мої сни з образами двох до нестями закоханих одне в одного неформалів ставали реальністю. А після того, як Зоря защебетала про те, як хоче повернутися до університету, всі просто оторопіли. Хі-хі, вони теж зачарувалися її голосом...

Наш день завершився в наметі на березі річки. Ми проводжали сонце. І по черзі грали на гітарі. Романтика і жодних тілесних контактів... Але вона заснула в мене на руках... Хіба це не щастя? А більшого, скажете? А навіть? Навіщо ламати те, що так довго вибудовував? Мені вистачає. Скажете, ідіот. Так. Але ж романтичний і тому такий прекрасний ідіот. Ну от, переборщив із самохвальством. Па-па, щоденничку. Коли я ще до тебе загляну? Не знаю.

